

Den felaktiga sträckningen och den riktiga

Av Jonatan Ådahl, lektor i Gamla testamentet och hebreiska

Människan har sedan syndafallet en förvriden benägenhet att sträcka sig efter fel saker för fel syften. Vi ger saker, status och makt en oriktig laddning och vill använda oss av dem av tvivelaktiga skäl. *Dödsriket och avgrunden blir aldrig mätta, inte heller människans ögon* (Ords 27:20). När vi drivs av oss själva och vårt begär att bara lyda vår egen vilja då blir det lätt och ofta fel. Försöker vi gå i egen kraft för att uppfylla bara våra egna begär då kommer vi till korta.

Annat blir det när Guds vilja får råda och styra vår längtan och våra planer. Abram fick en kallelse att lämna det kända för något som ännu låg framför honom. *Gå ut från ditt land och din släkt och din fars hus och bege dig till det land som jag ska visa dig* (1 Mos 12:1). Abram fick gå i tro och förtrösta och lita på Guds ord och löften. *Där ska jag göra dig till ett stort folk. Jag ska välsigna dig och göra ditt namn stort, och du ska bli en välsignelse. Jag ska välsigna dem som välsignar dig och förbanna den som förbannar dig. I dig ska jordens alla släkter bli välsignade* (1 Mos 12:2–3). Abram utmanades att lämna allt, sin hemmiljö, sin släkt, sin familj (fars hus) och bege sig dit Gud ville ha honom. Tron på Gud och hans löften fick i stället vara tryggheten och den fasta punkten i tillvaron.

Hans kallelse var på många sätt unik i Guds frälsningsplan. Principen är dock giltig att Gud vill att vi förtröstar endast på honom och inte på andra saker i livet som kan ge trygghet och säkerhet såsom land, släkt eller status. Ibland låter Herren oss bli berövade sådant som vi sträckt oss efter och satt vår trygghet i. Då får vi släppa taget och i stället klamra oss fast vid Jesus. När vi griper om Guds löften kan vi med fasta och djärva steg vandra framåt, även mot det som är okänt och nytt för oss. Detta gäller särskilt arbetet för Guds rike. Vi går ledda av Guds löften och med hoppet om det eviga livet.

Många gånger är det kanske så att man upplever att man saknar konkret ledning för det nya som man står inför och man önskar att man hade ett

tydligt löfte att gå och stödja sig på. I det som inte är emot Guds bud och inom ramen för ens kallelse kan man ändå frimodigt gå fram och tjäna i glädje efter bästa förmåga, driven av kärleken till Gud och till sin nästa.

När Israel befann sig i den babyloniska fångenskapen tröstade Herren dem genom profeten Jeremia med orden: *Och sök den stads bästa dit jag har fört er i fångenskap och be för den till HERREN. När det går väl för den, går det också väl för er* (Jer 29:7).

Inom ramen för Guds ord och den egna kallelsen får vi söka ”stadens bästa” och ”be för den”. I det jordiska får vi göra det bästa av vår tillvaro för vår nästa och för oss själva, och även använda det i tjänsten för Guds rike där vi frimodigt får *arbeta med fruktan och bävan på er frälsning, för det är Gud som verkar i er, både vilja och gärning, för att hans goda vilja ska ske* (Fil 2:12–13). Vi vandrar mot det hopp som består ...

När vi griper om Guds löften kan vi med fasta och djärva steg vandra framåt.